

Ruch ulice pripomínal bzúčanie múch. Za policajnými zátarasami sa zhromaždili fotografi s dlhými objektívmi. V studenom vzduchu vydychovali obláčiky pary, na plecía a klobúky im dopadali snehové vločky. Prstami v rukaviciach ustavične utierali sklá šošoviek. Občas sa ozvalo roztržité štkanie – diváci si krátili čas cvakaním fotografií bieleho plátenného stanu stojaceho uprostred cesty, vysokého domu z červených tehál a balkóna na najvyššom poschodí, odkiaľ vypadlo telo.

Za natlačenými paparazzmi stáli biele dodávky s obrovskými satelitnými prijímačmi na strechách, zvukári so slúchadlami a reportéri rozprávajúci v rôznych jazykoch. Keď práve nevysielali, podupkávali na mieste a v dlaniach zvierali horúce poháre s kávou z neďalekej rušnej kaviarne. Kameramani vo vlnených čiapkach filmovali fotografov, balkón a stan, v ktorom ležalo telo. Pridali aj zopár záberov všeobecného zmätku, ktorý zavládol na pokojnej zasneženej mayfairskej ulici plnej upravených kríkov a vyleštených čiernych dverí lemovaných bielym kameňom. Vchod domu číslo 18 ohradzovala páska, v hale za dverami bolo vidieť policajtov a forenzných expertov v bielom.

Televízne stanice sa tú informáciu dozvedeli už pred niekoľkými hodinami. Na oboch koncoch ulice sa zhromažďovali ľudia, no policajti ich nepustili bližšie. Niektorí prišli cielene, lebo ju chceli vidieť na vlastné oči, iní sa pristavili cestou do práce. Mnohí si pred odchodom urobili zopár fotiek mobilným telefónom. Jeden mladík nevedel, ktorý bol ten osudný balkón, a tak si fotil všetky zaradom, hoci na prostrednom stáli tri zastrihnuté listnaté kry, takže človek by sa naň zmestil len ťažko.

Skupinka dievčat priniesla kvety. Kamery zachytili, ako ich podávajú policajtom, ktorí sa nevedeli rozhodnúť, kam ich položiť, a zatiaľ ich roz-

pačito nechali v zadnej časti dodávky. Šošovky fotoaparátov sledovali každý ich krok.

Reportéri z kanálov s dvadsaťtyrihodinovým spravodajským vysielaním neprestajne chrlili komentáre a špekulácie o malom počte známych faktov.

„... zo svojho strešného bytu okolo druhej v noci. Políciu upovedomil zamestnanec bezpečnostnej služby v budove...“

„... zatiaľ sa nezdá, že by pohli telom, čo vedie k špekuláciám...“

„... nijaká zmienka o tom, či bola v čase pádu doma sama...“

„... tímy práve vošli do budovy a celú ju prehľadajú.“

Vnútro stanu ožiarilo studené svetlo. Pri tele čupeli dvaja muži. Konečne ním mohli pohnúť a zabaliť ho do patologického vaku. Z hlavy vyteklo do snehu trocha krvi. Tvár mala pomliaždenú a opuchnutú, z jedného oka zostala iba štrbina, cez pootvorené viečko druhého bolo vidieť kúsok bielka. Flitrový top odrážal svetlo a vytváral znepokojujúcu ilúziu pohybu, akoby dýchala alebo napínala svaly a chystala sa pozviechať na nohy. Padajúci sneh ticho klopkal na plátennú strechu stanu.

„Kde je tá prekliata sanitka?“ vyštekol podráždene detektív inšpektor Roy Carver. Carver bol bruchatý chlap s červenou tvárou a spotenými flakmi pod pazuchami, ktorý už dávno stratil trpezlivosť. Bol tu skoro rovnako dlho ako telo – od hladu sa mu krútila hlava a nohy mal také studené, že si ich necítil.

„Sanitka je dve minúty odtiaľto.“ Detektív seržant Eric Wardle, ktorý práve vošiel do stanu s mobilom pri uchu, nevedomky odpovedal nadriadeneému na otázku. „Práve jej robíme miesto.“

Carver čosi zahundral. Náladu mu zhoršovalo presvedčenie, že Wardle si prítomnosť novinárov užíva. Seržant s peknou chlapčenskou tvárou a hustými hnedými vlasmi (teraz aj s popraškom snehu) sa podľa Carvera zbytočne dlho pretŕčal pred stanom.

„Keď odvezieme telo, hentí konečne odídu,“ poznamenal Wardle s pohľadom upretým na fotografov.

„Neodídu, kým sa budeme správať, akoby išlo o posraté miesto vraždy,“ odsekol Carver.

Wardle sa nedal vyprovokovať, ale Carver aj tak vybuchol.

„Tá sprostá krava vyskočila. Nikto iný tam nebol a tvoja svedkyňa si dala lajnu koksu...“

„Už je tu,“ prerušil ho Wardle. Carvera znechutilo, že kolega opäť vyšiel zo stanu, aby mohol čakať na sanitku pred zrakmi kamier.

Tá správa vytlačila z novín politiku, vojny aj prírodné katastrofy. Každú jej verziu dopĺňali fotografie dokonalej tváre a štíhleho tela mŕtvej ženy. Zopár známych faktov sa v priebehu niekoľkých hodín rozšírilo ako vírus: hádka na verejnosti so slávnym frajerom, osamelá cesta domov, krik na poschodí a napokon osudný pád...

Frajer sa zašiel v liečebni, polícia odmietala prípad komentovať, novinári prenasledovali tých, ktorí strávili s mŕtvou večer pred smrťou. Prípad zaplňal tisíceky novinových stĺpcikov a hodiny televízneho vysielania. Nakrátko zažiarila aj žena, ktorá prisahala, že na poschodí počula druhú hádku tesne predtým, ako z balkóna vypadlo telo. Dočkala sa aj menších fotiek pri fotografiách mŕtvej krásavice.

Napokon sa však na všeobecné sklamanie zistilo, že svedkyňa klamala. Žena sa utiahla na liečenie a namiesto nej sa na verejnosti objavil slávny hlavný podozrivý, akoby nemohli chodiť po svete obaja naraz.

Takže to bola samovražda. Po krátkej prestávke sa príbehu opäť venovala pozornosť. Písalo sa, že bola nevyrovnaná, labilná a nezvládala slávu, ktorú jej zabezpečila krásna tvár a výstredné správanie, že sa pohybovala v nemorálnej vrstve zbohatlíkov, ktorí ju skazili, že viedla dekadentný život, ktorý narušil jej beztak krehkú osobnosť. Výsledkom bol príbeh s ponaučením, z ktorého bolo cítiť škodoradosť. Novinári toľkokrát spomenuli Ikara, že o ňom v bulvárnom plátku *Private Eye* vyšla špeciálna príloha.

Napokon šialenstvo konečne opadlo a už ani novinári nemali čo dodať – iba ak to, že sa toho povedalo priveľa.

O TRI MESIACE

PRVÁ ČASŤ

*Nam in omni adversitate fortunae
infelicissimum est genus infortunii,
fuisse felicem.*

Veď v každom nešťastí
je najnešťastnejší nešťastník ten,
ktorý bol kedysi šťastný.

Boethius: *De Consolatione Philosophiae*

1

Hoci Robin Ellacottová zažila za dvadsaťpäť rokov mnohé dramatické a významné chvíle, nikdy predtým sa nezobudila s istotou, že nasledujúci deň si zapamätá do konca života.

Tesne po polnoci ju dlhoročný priateľ Matthew požiadal o ruku pri soche Erosa na Piccadilly Circus. Keď mu povedala áno, s úľavou sa priznal, že sa jej na to chcel opýtať už pri večeri v thajskej reštaurácii. Nerátal však s mlčanlivou dvojicou, ktorá sedela obďaleč a počúvala každé ich slovo. Preto jej navrhol, aby sa prešli po tmavých uličkách, hoci Robin namietala, že skoro ráno musia obaja vstávať. Napokon ju – trocha zmätenú – v návale inšpirácie priviedol pod sochu Erosa. Vykašľal sa na diskretnosť (čo sa naňho nepodobalo), kľakol si a požiadal ju o ruku v spoločnosti troch žobrákov, ktorí sa křčili na schodoch a podávali si čosi, čo vyzeralo ako fľaša liehu.

Podľa Robin to bola najúžasnejšia žiadosť o ruku v dejinách manželstva. Vo vrecku mal dokonca prichystaný prsteň, ktorý mala teraz na prste – so zařírom a dvoma diamantmi. Sedel jej ako uliaty. Celou cestou do mesta z neho nemohla spustiť zrak. Teraz mali s Matthewom spoločný príbeh – jednu z tých smiešnych rodinných historiek, aké sa rozprávajú deťom. Plán mu nevyšiel (Robin potešilo, že to plánoval) a vzišlo z toho niečo spontánne. Páčili sa jej traja tuláci, mesiac na oblohe, popletený, vyplašený Matthew, socha Erosa, špinavé námestie a čierny taxík, ktorým sa odviezli domov do Claphamu. Vlastne nechýbalo veľa a zamilovala by si celý Londýn, hoci v ňom bývala ešte len mesiac a za ten čas si ho nestihla obľúbiť. V lesku prsteňa vyzerali prívetivo dokonca aj nevýrazní, bojovne naladení cestujúci, natlačení vo vozni metra. Robin sa vynorila zo stanice na Tottenham Court Road do studeného marcového rána, palcom prešla po platinovom šperku a zaplavila ju obrovská radosť z toho, že si môže cez obednú prestávku kúpiť nejaký svadobný časopis.

S papierikom v ruke kráčala popri rozkopanej ceste na konci Oxford Street. Muži na ňu upierali zrak dlhšie ako zvyčajne. Robin spĺňala všetky kritériá krásy – bola vysoká, zaoblená na tých správnych miestach, s dlhými svetlými vlasmi s červenkastým nádychom, ktoré jej pri chôdzi povievali vo vánku. Studený vzduch dodal jej bledým lícam trocha farby. Dnes ju čakal prvý deň v práci na pozícii sekretárky, kde mala stráviť týždeň. Odkedy sa prisťahovala k Matthewovi do Londýna, sriedala dočasné zamestnania, no konečne sa jej podarilo dohodnúť si aj zopár „ozajstných“ pohovorov.

Pre Robin bolo často najťažšie nájsť sídlo firmy, do ktorej mala dočasne nastúpiť na nejakú nudnú pozíciu. Po malom meste v Yorkshire sa jej zdal Londýn obrovský, zložitý a nepreniknuteľný. Matthew vyhlásil, že by nemala chodiť po uliciach s nosom v sprievodcovi, lebo bude vyzeráť ako turistka, a tie sú zraniteľné. Často sa preto spoliehala iba na načarbanú mapku, čo jej nakreslil niekto v pracovnej agentúre. Nezdalo sa jej však, že takto pôsobí väčšmi ako rodená Londýnčanka.

Pre kovové zábrany a modré plastové steny oddeľujúce rozkopanú cestu od zvyšku ulice bolo ešte ťažšie zistiť, ktorým smerom má vlastne ísť. Začláhali totiž najmenej polovicu orientačných bodov, čo mala na papieri. Prešla cez cestu k vysokej kancelárskej budove, na mapke označenej „Centre Point“. Stavba s hustými radmi rovnakých štvorcových okien vyzerala ako obrovská betónová vafla. Robin kráčala ďalej smerom k Denmark Street.

Našla ju viac-menej náhodou. Z úzkej uličky s názvom Denmark Place vyšla na krátku ulicu s farebnými výkladmi plnými gitár, keyboardov a všetkého možného, čo súvisí s hudbou. V zemi bola ďalšia diera, tentoraz obkolesená červeno-bielymi zábranami. Robotníci vo fosforeskujúcich vestách ju privítali piskotom. Robin sa tvárila, že ich nepočuje.

Pozrela na hodinky. Ako zvyčajne odišla z domu s časovou rezervou, keby sa náhodou stratila, takže prišla o štvrt hodiny skôr. Nenápadné čierne dvere boli naľavo od 12 Bar Café, nájomcovo meno stálo na kúsku riadkovaného papiera prilepeného pri zvončeku pre druhé poschodie. Za normálnych okolností (keby sa jej na prste neligotal novučičký prsteň) by ju to odradilo, no dnes jej špinavý papier a odlupujúca sa farba na dverách pri-

padali ako tí včerajší tuláci. Malebné pozadie jej veľkolepého romantického príbehu. Znova pozrela na hodinky (zafír sa zaleskol a Robin poskočilo srdce – na ten ligotavý kameň sa bude dívať po zvyšok života) a v návale eufórie sa rozhodla, že sa ohlási skôr a prejaví nadšenie pre prácu, na ktorej jej vôbec nezáležalo.

Vystrela ruku k zvončeku, no vtom sa čierne dvere rozleteli a na ulicu vybehla žena. Na sekundu si pozreli do očí, obe sa pripravovali na zrážku. V to čarovné ráno bola Robin nezvyčajne vnímavá: hoci tú bledú tvár videla iba okamih, utkvela jej v pamäti, takže by ju pokojne aj nakreslila. Ženy sa úspešne vyhli jedna druhej, hoci sotva o centimeter. Tmavovláska vykročila po ulici a náhlivo zabočila za roh. Robin sa nevryla do pamäti iba jej nezvyčajná krása, ale aj zúrivy, a predsa čudne spokojný výraz.

Zachytila dvere, skôr ako sa stihli zatvoriť. Za nimi sa dvíhalo staromódne ošumelé schodisko obkolesujúce rovnako starodávny výťah pripomínajúci klietku. Pri chôdzi nahor sa musela sústrediť, aby sa jej vysoké podpätky nezachytili do kovových schodov. Vyšla na prvé odpočívadlo, prešla popri dverách so zarámovaným plagátom s nápisom *Crowdy Graphics* a pokračovala vyššie. Až keď zastala pred sklenenými dverami na druhom poschodí, prišla na to, do akej firmy ju poslali pracovať. Nikto v agentúre jej to nespomenul. Na sklenom paneli bolo vygravírované rovnaké meno ako vonku na papieri pri zvončeku, *C. B. Strike*, a pod ním slová *Súkromný detektív*.

Robin zmeravela a otvorila ústa. Prežívala zázračnú chvíľu, hoci by to nikto z jej známych nepochopil. Nikdy nikomu (dokonca ani Matthewovi) nespomenula svoj detský životný sen. A splnil sa jej práve dnes! Zdalo sa jej, že ide priam o zásah z nebies (samozrejme, v duchu si to spojila s čarovným dňom, Matthewom a prsteňom, hoci to objektívne nemalo nič spoločné).

Natešená pomaly podišla k dverám, vystrela ľavú ruku (zafír bol v mdlom svetle tmavý) ku kľučke, no skôr ako sa jej dotkla, dvere sa rozleteli.

Tentoraz sa zrážke nevyhla. Vrazil do nej stokilový chlap, ktorý sa očividne nedíval pred seba. Robin stratila rovnováhu, kabelka jej vypadla z rúk, zamávala rukami a padala do prázdna na zradné schodisko.

2

Strike náraz zvládol, začul prenikavý výkrik a zareagoval inštinktívne – načiahol sa a schmatol ju, no nielen za šaty. Od kamenných stien sa odrazil druhý hlasný ston, tentoraz plný bolesti. Napokon sa mu horko-ťažko podarilo dostať dievča naspäť na pevnú zem. Od stien sa ešte vždy odrážal jej krik a on si uvedomil, že sám zrúkol: „Kristepane!“

Fňukajúce dievča sa ubolene krčilo pri dverách kancelárie. Súdiac podľa toho, že stála nakrivo a jednou rukou sa držala pod chlopňou kabáta, ju asi schmatol za ľavý prsník. Väčšiu časť jej červenej tváre zakrývali husté svetlé vlasy, no všimol si, že z očí jej od bolesti tečú slzy.

„Doriti – sorry!“ ozývalo sa na schodisku. „Nevidel som vás – nečakal som, že tu niekto bude...“

Doľahol k nim hlas čudáckeho samotárskeho grafického dizajnéra, ktorý mal prenajatú kanceláriu o poschodie nižšie. „Čo sa tam deje?“ Nasledovali tlmené nadávky z podkrovia nad Strikeovou kanceláriou, kde prespával manažér baru na prízemí. Hluk ho zrejme tiež vyrušil – a možno zobudil.

„Poďte ďalej...“

Strike dával pozor, aby sa jej ani náhodou nedotkol, prstami sa oprel do dverí a naznačil jej, nech vojde.

„Deje sa niečo?“ zakričal podráždene grafický dizajnér.

Strike za sebou zabuchol dvere.

„Nič mi nie je,“ zaklamala rozochveným hlasom Robin. Zhrbená stála chrbtom k nemu, pritískajúc si ruku na hrud', no po pár sekundách sa vystrela a obrátila. Tvár mala červenú a v očiach slzy.

Náhodný útočník, obrovský chlpatý chlap s rastúcim bruškom, vyzeral trochu ako grizly. Jedno oko mal doráňané a opuchnuté, tesne pod obočím

reznú ranu, na ľavom líci a pravej strane hrubého krku pod rozhaleným golierom škrabance, v ktorých sa začínala zrážať krv.

„Ste p-pán Strike?“

„Hej.“

„Ja som dočasná.“

„Čo ste?“

„Dočasná pracovníčka z Temporary Solutions.“

Ani meno agentúry mu nezotrelo neveriacky výraz z dobitej tváre. Vrhali na seba nervózne, nepriateľské pohľady.

Rovnako ako Robin, aj Cormoran Strike vedel, že posledných dvanásť hodín si zapamätá ako noc, ktorá navždy zmenila jeho život. A teraz mu osud zrejme priviedol do cesty posla v peknom béžovom nepremokavom kabáte, ktorý sa mu bude posmievať za to, že jeho život smeruje ku katastrofe. Nemali mu posilať nijakú dočasnú pracovníčku. Prepustenie Robininej predchodkyne malo zároveň znamenať ukončenie zmluvy s agentúrou.

„Na koľko vás poslali?“

„Na začiatok na týždeň,“ odvetila Robin, ktorá sa ešte nikdy nestretla s takým namrzeným privítaním.

Strike si to v duchu rýchlo spočítal. Vzhľadom na nehorázne poplatky agentúre si podľa všetkého prečerpá účet natolko, že dlh už nesplatí. Možno to bude posledná kvapka, na ktorú podľa náznakov čaká jeho hlavný veriteľ.

„Ospravedlňte ma na sekundu.“

Cez sklené dvere vyšiel na chodbu a zabočil doprava na malú zatuchnutú toaletu. Zahasproval sa vnútri a zadíval sa do flakateho popukaného zrkadla nad umývadlom.

Nebol nijaký krásavec – mal vysoké vypuklé čelo, široký nos a hrubé obočie ako mladý Beethoven, ktorý sa dal na box. A teraz navyše ešte aj opuchnuté oko s modrinou. Pre husté kučeravé vlasy ako drôty si v mladosti vyslúžil prezývku Opičiak, a hoci mal tridsaťpäť, vyzeral staršie.

Zapchal špinavé popraskané umývadlo, napustil si studenú vodu, zhlboka sa nadýchol a ponoril do nej boľavú hlavu. Voda mu kvapkala až na to-

pánky, no on si to nevšimal. Užíval si úľavu, ktorú mu prinieslo desať sekúnd ľadového ticha.

V myslí sa mu vynárali nesúrodé spomienky na predchádzajúcu noc: ako vyprázdňoval obsah svojich troch zásuviek do športovej tašky, kým naňho Charlotte vrieskala, ako ho trafila popolníkom do oka, keď stál vo dverách a naposledy sa k nej obrátil, ako kráčal tmavým mestom do kancelárie, kde si dve hodinky pospal na kancelárskej stoličke. Spomínal aj na poslednú nechutnú scénu: skoro ráno ho Charlotte vystopovala a uštedrila mu posledné údery na rozlúčku, ktoré mu nestihla zasadiť včera v byte. Doškriabala mu tvár, vybehla z dverí a Strike si povedal, že na ňu kašle. Vzápätí stratil súdnosť a vybehol za ňou, no vtedy mu nechtiac skrížilo plány to neopatrne nepotrebné dievča, ktoré musel zachraňovať a upokojovať.

Vynoril sa zo studenej vody a hlasno vydýchol. Skrehnutá tvár ho príjemne štekľila. Vytieral sa uterákom, ktorý vyzeral, akoby bol vyrobený z kartónu, a znova sa zahľadel na svoj namrzený odraz. V škrabancoch nezostala nijaká krv, takže vyzerali skôr ako odtlačky od vankúša. Charlotte je už určite v metre. Rozbehol sa za ňou aj preto, lebo mu zišlo na um, že by sa mohla vrhnúť na koľaje. Raz, keď mali zhruba dvadsaťpäť, sa po hroznej hádke opitá vyštverala na strechu a vyhrážala sa, že skočí. Asi by mal byť rád, že pre tú babu z Temporary Solutions musel zostať na mieste. To, čo sa odohralo dnes nadržanom, sa už nedá vrátiť späť. Tentoraz je naozaj koniec.

Napravil si premočený golier, odsunul hrdzavú závoru, vyšiel z toalety a vkročil do sklených dverí.

Ulicou sa rozliehal rachot zbíjačky. Robin stála pri stole chrbtom k dverám, a keď vošiel, rýchlo si vytiahla ruku spod kabáta. Došlo mu, že si znova masírovala prsník.

„Je... Nič sa vám nestalo?“ Strike sa pohľadom obozretne vyhýbal zranenému miestu.

„Nie. Ak ma nepotrebuje, pôjdem,“ odvetila dôstojným tónom Robin.

„Nie, nie, vôbec nie,“ vyšlo mu z úst. Znechutilo ho to. „Týždeň – hej, to bude v pohode. Ehm... Pošta je tuto...“ Náhlivo ju pozbieral z rohožky a hodil na prázdny stôl ako dar na uzmierenie. „Mohli by ste ju prejsť, dví-

hať telefóny, trochu tu upratať... Heslo do počítača je Hatherill23. Napíšem vám to..." Kým písal, upierala naňho ostrážitý, pochybovačný pohľad. „Nech sa páči. Budem vedľa.“

Pobral sa do svojej kancelárie, opatrne za sebou zatvoril dvere a zadíval sa na športovú tašku pod stolom. Bol v nej celý jeho majetok – pochyboval totiž, že ešte niekedy uvidí deväť desiatín svojich vecí, čo zostali u Charlotte. Do obeda budú preč: spáli ich, vyhodí na ulicu, roztrhá a rozmliaždi, poleje bielidlom... Zbíjačka na ulici ďalej neúnavne pracovala.

Strikeovi postupne dochádzalo, že nezvládne splácať obrovské dlhy, bude čeliť nechutným dôsledkom krachu vlastnej firmy a rozchod s Charlotte sa určite nezaobíde bez dohry – síce ešte nevedel akej, ale určite nepríjemnej. Bol vyčerpaný a všetko sa mu mihalo pred očami ako nejaký hrôzostrašný kaleidoskop.

Ani si neuvedomil, ako sa znova ocitol na stoličke, kde strávil zvyšok noci. Spoza tenkej steny k nemu doliehali tlmené zvuky. Dočasná pracovníčka nepochybne zapínala počítač a čoskoro zistí, že už tri týždne nedostal ani jeden pracovný e-mail. Potom urobí, o čo ju požiadal – pootvára všetky listy s poslednými výzvami na zaplatenie. Vyčerpaný, ubolený a hladný sklonil hlavu na stôl a zakryl si oči aj uši rukami, aby nemusel vnímať poníženie, ktoré cítil pred cudzou osobou vo vedľajšej miestnosti.